

Op een blauwe maandag in mei.

Vanmorgen heb ik een telefoontje gehad van de praktijkbegeleidster van de huisarts. De belangstelling waarop ze praatte en naar mij luisterde deed weldadig aan. In het gesprek dat ik met haar had verschaftte ze me een ruimere blik in de dingen waartoe ik nog in staat ben. Och, natuurlijk vind ik het fijn dat op medisch en sociaal gebied aandacht aan oude mensen wordt gegeven, want anders verkeerden massa's oudjes in een uitzichtloze situatie. Men wil oudere mensen zo lang mogelijk in zijn zelfstandige leven handhaven. Dat streven is wel heel mooi maar het moet wel kunnen. Vroeger werden mensen die aan het dementeren waren gewoon weggehaald en naar Venray gebracht. Nu gaan deze naar verpleeghuizen en worden in leven gehouden in gesloten afdelingen. Dat is dan wel zielig maar nu is zo'n toestand onhoudbaar. En niet alleen voor die mensen zelf maar ook voor hun kinderen, want die hebben ook geen rustig leven meer. En wat is de oplossing? Niemand die dat weet. Een van mijn duivenvrienden, gaat alle dagen van de week, naar zijn vrouw die totaal wezenloos is en verzorgd wordt in een verpleeghuis. Al vier jaar lang. Meestal ligt ze in bed te slapen en murmelt soms wat onverstaanbare taal. Kennen doet ze hem niet meer en een ander contact is er ook niet. Nee, daadwerkelijk helpen kan hij ze niet maar de liefde voor zijn vrouw bemoedigt hem en tevens ontroert 't hem. Het komt soms voor dat hij tijdens het bezoek zijn tranen niet kan bedwingen en de ellende niet kan verwerken. Elke maandag en vrijdagmorgen is hij mijn gast en als ik hem dan vraag hoe het met z'n vrouw gaat haalt hij zijn schouders op. Hoe zou het zijn, het zelfde als altijd zegt hij dan. Deze morgen zaten we weer met z'n vijven rondom de gedekte tafel. Met koffie en koekjes erbij gaf het even de indruk dat er iets te vieren viel. Zo als altijd was het nu ook weer uiterst gezellig en hadden we het over het succes dat we met de duiven hadden gehad. Niet altijd maar soms hebben we het ook over andere sporten zoals over het voetballen en wielrennen en over de autocoureur Max Verstappen. De discussies zijn dan soms zo luidruchtig dat het lijkt of we slaande ruzie hebben. Ha-ha-ha! Mijn buurvrouw zei laatst tegen me, ik hoorde zo'n herrie bij jou dat ik dacht dat jullie ruzie hadden. Ik moest lachen en vertelde haar dat we een sportief meningsverschil hadden dat uit de doeken werd gedaan. We zijn lief tegen mekaar maar als het over een punt gaat waarover de meningen verdeeld zijn dan knalt het wel eens. Dat is menselijke en moet kunnen. Verdraagzaamheid staat in elk geval hoog in ons vaandel. Het is bedroevend dat ik in de vele jaren die zijn verstreken al menige van mijn bezoekers naar het hiernamaals heb zien gaan. In mijn gedachten leven die acht kerels voort: Al die mannen waren duivenvrienden van me die ik wekelijks over de vloer kreeg en waar ik zogenaamd lief en leed mee deelde. Ieder van deze mannen, had even zo goed als ik zelf, een

eigen leven dat zijn ups en downs kende. We hadden geen geheimen voor elkaar en we spraken ons moed in als er iemand het water tot aan zijn lippen had staan. Echt waar, het komt meermalen voor dat ik soms van die mannen droom. Zo duidelijk alsof ze gisteren nog bij me aan tafel zaten. Wat is een droom? Wijst dat op een hiernamaals? Wat het ook is, die dromen brengen me toch terug in de realiteit en geven me te denken. Dan vraag ik me af wat de reden is dat zij moesten vertrekken en dat ik ze moest overleven. Op die vraag is geen antwoordt. Dat is het mysterie in het menselijk bestaan. Is geloven in een almachtige ook nog een item dat op waarheid berust ? Ik durf me er niet aan te wagen om te zeggen dat dit niet zo is. Dat ik soms niet meer geloof aan een God dat heeft te maken aan het geweld om me heen. Het onmenselijke wordt alsmar erger en gemener. Ik heb zo veel vragen naar het waarom! Als mijn God daarboven zoveel engelen om zich heen heeft waarom stuurt hij er niet 'n paar naar hier om de onvrede onder de mensen te beteugelen. Volgens de sagen heeft onze God zoveel wonderen gedaan waarom nu niet meer? Eén was genoeg! Ik vind dat het nu een hopeloze en uitzichtloze situatie is. Ik kijk om me heen en volg mijn hart met de hoop dat op 'n goeie dag een wonder gebeurd. Dat is mijn grootst verlangen.

Pie.